

vidt den ogsaa vilde komme til at omfatte Tilfælde, hvor det er mindre bethdelige Forbrydelser, hvormed Drabet konfirmerer. Der turde iøvrigt ogsaa være saa meget mindre Trang til en saadan Bestemmelse, som der formeentlig i de fleste Tilfælde, hvor et Drab af den ommeldte Art er særdeles kvalificeret, vil foreligge et egentligt Mord. Snarere kunde der ved Behandlingen af enkelte grove Forbrydelser, der efter deres Natur lade befrygte, at Gjærningsmanden under Udførelsen af samme ikke vil vige tilbage for at begaae et Drab af den omhandlede Beskaffenhed, være Spørgsmaal om at fastsætte Straffene for disse Forbrydelser saaledes, at Livsstraf kan anvendes for det Tilfælde, at et forsætligt Drab begaaes under samme. Man har dog ogsaa i denne Henseende troet at burde være meget tilbageholdende, og idet man navnlig ikke har fundet Føie til at foreskrive Livsstraf for det med Røveri forbundne forsætlige Drab, naar det ikke kan karakteriseres som Mord i strengeste Forstand, vil det sees, at man i Udkastet, udenfor de i §§ 187—188 omhandlede Tilfælde, kun har fundet Anledning til at aabne Afgang til Idømmelsen af Livsstraf for Drab, hvor saadant finder Sted i Forbindelse med Brandstiftelse (Udkastets § 276) eller med en Bevirkelse af Stibbrud, Overtvømmelse eller Jernbaneulykker (Udkastets §§ 281, 282 og 283).

Selve Begrebet om Mord er fremdeles i Udkastets § 187 ikke uvæsentlig begrændset, idet der til samme derefter udfordres, at selve Drabshensigten skal være overlagt, hvilket formeentlig tilstrækkelig tydeligt betegnes ved Ordene: „den, som med Overlæg stiller et andet Menneske ved Livet“, saaat det altsaa ikke er nok, saaledes som efter den nugældende Fd. 4de October 1832 § 10 3die Led, at den Volds handling hvorunder Drabet skeer, har været overlagt, naar dog ikke selve Drabshensigten var det, om der end var en bestemt Hensigt til at dræbe tilstede. Dette sidste Moment har man meent, at der ikke er Anledning til særligt at fremhæve; hvor Drabshensigten er forbunden med Overlæg, vil der nemlig ikke vel kunne være Spørgsmaal om, at den kun skulde være ubestemt (dolus eventualis i systematisk Betydning), og forsaavidt Udtrykket „bestemt Hensigt“ skulde

tages i den Betydning, at Forsættet ligefrem og ubelukkende var rettet paa at dræbe, saaledes at der end ikke i samme var noget Alternativt tilstede, turde der neppe i Forholdets Natur være tilstrækkelig Føie til at gjøre en saadan Distinction til Grundlag for forskjellige Straffebestemmelser. Iøvrigt har man anseet det for rettest ikke i selve Paragraphen at optage nogen Begrebsbenævnelse, deels med Hensyn til, at man overhovedet har troet at burde saavidt muligt undgaae alle Definitioner og overlade det til Systemerne at opstille Distinctionerne mellem de forskjellige Begreber (her „Mord“ og „Drab“), deels med Hensyn til, at Begrebet Mord efter den hidtil gjældende legale, saavel som den systematiske og almindelige Terminologi neppe ubetinget kan siges at falde sammen med det i § 187 opstillede Begreb. — Der har været reist Tvivl, om man ved Udtrykket „med Overlæg“ ret rammer det, som kvalificerer til den høiere Strafs Anvendelse, forsaavidt der med Begrebet Overlæg gjerne forbindes Forestillingen om, at der har været Tid til at overveie Beslutningen. Paa den ene Side synes nemlig den, der uden en i Tiden forudgaaende Overveielse, med kolbt Blod begaaer et vel i Diebliffet, men dog med fuldkommen roligt Overblik over Situationen og efter Afveielse af alle Forhold, besluttet Drab, at kunne være ikke mindre strafværdig end den, der udfører Drabet ifølge en i Forveien lagt Plan, og paa den anden Side bør den kvalificerede Straf formeentlig ikke komme til Anvendelse i det Tilfælde, hvor vel nogen Tid er hengaaet imellem Beslutningen og dens Udførelse, men hvor Drabsmanden dog i dette Tidsrum har befundet sig i en saa oprørt Sindstemning, at en egentlig rolig Overveielse af Handlingens Betydning derved er bleven udelukket. Man har imidlertid troet at turde foresætte, at Domstolene i det sidstomhandlede Tilfælde heller ikke ville statuere Tilstedeværelsen af et virkelig Overlæg, hvortil vistnok en rolig Overveielse maa udfordres, og hvad angaaer det førstnævnte Tilfælde maa det bemærkes, at man formeentlig ikke er besejret til i Ordet Overlæg at lægge den Betydning, at nogen bestemt eller overhovedet nogen længere Tid skal være forløben imellem Beslutningen